

Pötzine



Nr 8

Inledare



Ja, då var det dags för ett nytt nummer av PötZine igen. Jag tror jag börjar få kläm på det här nu för det känns i alla fall som om tiden mellan numren krymper, eller så är det bara en relativistisk effekt av något slag. Jag skulle tro så eftersom nu känns det istället som om tiden är längre.

Nåväl, i detta nummer tänkte jag granska det brittiska science fiction fenomenet Dr Who, den sf-serie som gått längst tid av alla. Faktiskt har Dr Who gått mer eller mindre oavbrutet i över 25 år.

För kommentarer, uppmuntran, LoCs o.s.v. kan man nå mig via e-post till liftarn@interface1.net och nästan alla gamla nummer av PötZine kan man hitta på hemsidan <http://pz.interface1.net>

Fanzines

Som ni säkert misstänker skrivs dessa fanzine-recensioner ofta istället för LoCs eftersom jag så ytterst sällan (Ok, aldrig då!) tar mig för att skriva sådana.



WYIWIYG 9.5 (7 s. A4) Innehållet i detta fanzine består i princip enbart av en kongressrapport från ConFuse 98 men den genomförs med bravur och lyckas både vara personlig och förklara en del om vad som hänge på kongressen.

Jonas Ahlberg, Lefflersgatan 4A, 416 71 Göteborg

SFF Bulletin 110 (11 s. A4) Historisk artikel om Antipoden, debatt om Alvarpriset (nähä!) resultat i SFF-pollen och medlemslista. Jodå, men var är recensionerna av förra sändningen?

Erik Andersson / Maths Claesson

SFF-bulletin 111 (13 s. A4) Lennart Uhlin är en person man kan lita på. Det börjar starkt med ett filosofiskt och underhållande kåseri där han bland annat ställer frågan "Är detta vad det innebär att bli vuxen? Att bli något slags tv-tittande, chipsätande, icke-tänkande, icke-kännande zombie?". Ja, det är det.



För övrigt rekommenderar jag cyrry chips. Han avhandlar också de tillfällen då ens minne plötsligt hoppar på en och tvingar en att ta upp saker man gjort dör länge sedan. Något som jag själv plågas av ibland. Varför minns man vissa saker så bra när man annars inte ens kan komma ihåg var man la telefonen/nycklarna/plånboken/bilen/whatever? Han beskriver också hur han blev förnärad när JHH kallade honom normal. Det verkar inte vara så ovanligt. En gång efter en krogrunda var det en person som ville slå mig för att jag hade kallat honom normal (vilket han var om man bortser från hans promillehalt). Självt fick jag faktiskt frågan om varför jag hängde runt med punksen på Sergels torg eftersom jag verkade så normal. Jag har för övrigt en knapp med texten "I'm not too weird, you're too normal". Att bli kallad religiös har jag däremot tack och lov aldrig råkat ut för. Däremot har jag använt mina kunskaper i religion till att bli av med påträngande religionspropagerare. Vid ett tillfälle hängde jag och några andra i Kungsträdgården och drack öl. Då kom några baptister (framgick av texten på deras deras jackor) och sa något om att det inte är bra att dricka alkohol. Då drog jag till med att på baptisternas kongress för två år sedan hade man faktiskt kommit fram till att inte vara emot alkohol så dom skulle inte komma här och klaga. Lennart Uhlin skriver också om en fiolspelande man som står utanför SF-bokhandeln och misshandlar sitt instrument och trots det kommer folk och ger honom pengar. Hmm... Det är kanske något man skulle prova. Jag kan nog spela fiol minst lika illa. Vidare beklagar sig Lennarts över att han tappat sitt sense of wonder. Han kan t.ex. inte föreställa sig att upptäckten av utomjordiskt liv skulle ge någon större förändring. Ja, efter upptäckten av fossilerat bakteriepiss i stenar från Mars hände väl inte så mycket utanför forskarvärlden. En person i England vann ju i och för sig en massa pengar på ett vad med höga odds. Men om det skulle vara intelligent liv då? Ja, livet går väl vidare som vanligt. Några kommer väl bli religiösa på olika sätt, några blir paranoidea (i filmer och böcker är ju nästan alla aliens elakingar) men de flesta kommer nog att fortsätta gå till jobbet som vanligt. Sedan är det ju det deprimerande faktum att år 2000 kommit och gått utan att vi fått svävarbilar, kolonier på Månen eller hushållsrobotar. Men SF handlar ju egentligen inte om framtiden utan är mer en kommentar till nutiden. Man ska nog inte vänta sig några omvälvande förändringar. Förändringar tar längre tid än de flesta tror. Ta t.ex. svävarbilar. Om de



uppfunnits skulle nog de ändå inte utgöra en större del av bilparken. Inte ens insprutningsmotorer och katalytisk avgasrening har slagit ut de gamla förgasarbilar helt ännu. Med arkitekturen är det ännu tydligare. Visserligen finns det byggnader som Turning Torso som är väldigt futuristiska och avancerade, men de gamla husen finns med några få undantag fortfarande kvar. Sedan är det nog så att de flesta inte skulle vilja bo i en miljö som ser ut som en SF-film från 70-talet. Se bara på att det finns datorskåp i antikbetsad furu. Folk verkar inte vilja ha ett högteknologiskt hem, i alla fall inte så att det syns.

Som sagt kan man lita på honom, som en duktig bullered (rimmar det på Ullared?) recenserar han mycket riktigt förra sändningen. Detta är viktigt att påpeka eftersom det slarvas med det.

Ylva Spångberg medverkar med en lista med teser som bevisas. Trevligt och underhållande.

En rapport från En bättre konfekt -98 ingår också. Mästerligt skriven av denna ständige Lennart Uhlin. Underhållande men man fick ändå en aning om vad som hände på kongressen, en svår avvägning. Sedan knyts det hela ihop med en dikt samt medlemslistan.

Lennart Uhlin, Högsåtravägen 22, 181 58 Lidingö

SFF-bulletin 112 (19 s. A4) Efter att ha berättat om vedermödorna med att få vykort tryckta och en del snack om musik, därefter följer den del snack om politik. Science fiction? Fandom? Jodå, det kommer Bellis faktiskt fram till så småningom med en underhållande artikel om Kalle Anka. ja, sedan blir det ändå riktigt fanniskt med en skvallerspalt som sträcker sig över flera sidor. Sedan avrundas det hela med berättelsen om vad som hände i och kring bokförlaget Fantasias monter på bokmässan samt naturligtvis medlemslistan.

Anders Bellis, Vanadisvägen 17, 113 46 Stockholm

SFF-bulletin 125 (24 s. A4) Efter omslag och inledning slängs man raskt in i ett kåseri om Naturhistoriska riksmuseet och den inriktning mot mer intaraktivitet som det och andra museer tagit. Karin tycker det är intetsägande och vedervärdigt tillrättalagt. Jag vet inte riktigt om jag håller med. Det är väl mer informativt att försöka visa upp dinosaurierna i sin naturliga miljö än att bara visa uppställda skelett. Att det skulle ske av vinstintresse tror jag inte eftersom museet numera har fri entré. Det är nog så att glasmontrar inte är så inne numera, fast dom finns faktiskt kvar i stor utsträckning om man tittar efter lite. Karin listar förresten sina tre favoritmuseer som just Naturhistoriska, Tekniska och Musikmuseet. Den listan håller jag med om förutom Musikmuseet som

jag aldrig ens besökt. Vilket som skulle bli mitt tredje val är svårt att säga. Jag antar att det hädangångna Datormuseet inte räknas eftersom det var en del av Tekniska museet. Skansen kanske. Annars är Etnografiska trevligt (speciellt serveringen) men det var något jag upptäckte först i vuxen ålder.

Nästa inslag är Lisa som fabulerar om positiv homofilm. Hon kommenterar att homosexuella inte länge behöver bli ihjälslagna eller ta livet av sig, fast jag undrar hur det var med Jodie Dallas (spelad av Billy Crystal) i tv-serien *Lödder*. Jag minns inte så mycket av serien men jag tror inte han dog i alla fall och han var redan öppet homosexuell i början av serien. Fast hans figur kanske faller under stereotypen "den homosexuelle" i USAisk sitcom. Man kan kanske t.o.m. säga att han skapade stereotypen eftersom det var näst första gången som en homosexuell karaktär överhuvudtaget fanns i en sitcom. På ämnet sitcom kan man ju också nämna Carter Heywood i *Spin City*. Hans karaktär ändrades under serien och blev mindre stereotypisk. En intressant tvist är förresten figuren Gil Chesterton i *Frasier*. Genom hela serien visas han som en stereotyp homosexuell men i ett avsnitt visar det sig att "Deb" som han pratar om inte är hans katt som alla trott utan hans fru. När jag ändå pratar om *Frasier* kan man ju också nämna figuren Niles Crane som också skildras som en stereotyp homosexuell även om det är klart att han inte är det. Sedan var det frågan om Elin i *Fucking Åmål*. Lisa antar att Elin är "en straight tjej" men jag undrar om hon inte är homosexuell och försöker förstå sin egen sexualitet och att hon till slut klurar ut det och (väldigt bokstavigt) kommer ut. Sedan följer en massa titlar på filmer jag inte sett. *If These Walls Could Talk 2* gjorde mig intresserad eftersom titeln antyder att det ska finnas en etta också. Jo, det gör det faktiskt men där tvåan skildrar tre lesbiska par i tre tidsepoker handlar ettan om abortfrågan under 50-, 70- och 90-talen. Lisa avslutar med att de nämnda filmerna inte är bra för att de belyser viktiga bitar av vårt samhälle utan att de är bara bra, men är det inte så att alla bra filmer på ett eller annat sätt belyser viktiga bitar



av vårt samhälle? Om man kan göra en handelspolitisk analys av *Die Hard 2* så varför inte?

Efter det kommer Karin med en text kallad "*Tora Bombadills hus*" som påminner en del om en del av en känd fantasybok... Kul!

Karin följs av Lisa som skriver om "*Buffy och vampyrerna*". Hon verkar gilla serien men inte filmen. Själv följer jag serien högst sporadiskt (ser den om den råkar sändas när TVn är på) så jag kan inte uttala mig så mycket om det.

Sedan följer Karin som berättar om vad som rör sig i huvudet på en litteraturvetare. Jag undrar om inte en karriär inom litteraturvetenskapen gör läsoplevelsen förstörd. Att man bara sitter och analyserar istället för att njuta av texten. Ungefär som översättare som bara ser översättningen och inte kan njuta av läsandet. Frågeställningen är tydligen något som Karin också funderat över och hon säger att hon får "en annan blick när jag läser ny litteratur" (gammal då?) men hon verkar inte se problemet. Senare i texten skriver hon om frånvaron av kvinnor i 1700-talslitteraturen och berör problemet med att manliga författare inte anser sig kunna skildra kvinnor på ett övertygande sätt och då istället väljer att inte ha med några kvinnor alls i berättelsen. Den problematiken är aktuell ännu idag, även om det förhoppningsvis finns en större förståelse mellan könen idag än på 1700-talet. Karin skriver också om de olika metoder och teorier som finns för att analysera en text, bl.a. nämner hon den freudianska metoden som är en metod som kanske mest används för sitt underhållningsvärde (allt härleds till sex, som t.ex. vad de två tornen i Tolkiens berättelse egentligen symboliserar...). Artikeln illustreras även av en teckning av en person som väldigt mycket påminner om Hjalmar (Peter Flacks revyfigur).



Slående likhet?

Karin recenserar också fanzinen i förra SFF-sändningen. Mycket bra. Det borde vara uppenbart men glöms alltför ofta bort av bullred.

Fanzinet avslutas med en novell som jag fann ganska träig och en lista över "100 jävligt bra saker" där jag håller med om det mesta, inte håller med om en del och vissa känner jag inte till eller har inte provat.

Karin Lundwall och Lisa Sjöblom

SFF-bulletin 126 (15 s. A4) Johan Anglemark inleder hårt med en tillbakablick på hans och SFFs

gemensamma historia med upp- och nergångar. Sedan följer en intressant artikel om pubmöten o.d. i Uppsala. Tydligt händer det en del saker på Williams, bl.a. planerades en Halmcon 2 p.g.a. att glassen var god där. Tydligt fungerar happy hour väldigt underligt på Williams och som maten beskrivs undrar jag varför man går dit alls. Sedan undrar jag om varför den här Simon beställer in tre gas mjölk bara för att prova. Räcker det inte med ett eller beställde han in ett av varje sort? Och varför prova mjölken? På vilket sätt skulle den skilja sig från annan mjölk (bortsett från vad eventuellt personalen på Williams gjort med den. En tanke som (med anledning av vad som skrivits om de kulinariska prestationerna på Williams som i artikeln beskrivits i över en halv sida) snarast verkar vilja få en att undvika mjölken.). En annan sak som tydligen är underlig på Williams är att får betala en straffavgift om man byter ner sig vad det gäller drycker till maten. Fast så underligt är det ju inte. På många ställen kostar en dator utan OS installerat lika mycket eller t.o.m. mer än en med MS Windows installerat. Man tycker att den utan OS borde vara åtminstone en tusenlapp billigare. I artikeln beskrivs också "den Uppsalafanniska jordnötsteorin" som hävdar att jordnötter (och även pommes frites, skivade tomater, kycklingnuggets och i enstaka fall även vaniljglass) är allmän egendom. Samma regel gällde förresten pommes frittisen på babbeträffarna där den tydligen utvecklats genom konvergent evolution. Var man inte snabb med gaffeln blev man av med sin pommes frites. Rent allmänt så verkar Williams vara ett väldigt underligt ställe som nog kräver ett studiebesök.

Sedan klagar ("dum och magsur" kallar han det själv) Johan Anglemark på att framstegsrapporten för Swecon skrivs enbart på (stundtals dålig) engelska. Sedan klagar han på att priserna är angivna i USAiska dollar även om inga USAnier är anmälda till kongressen. Det tycker i och för sig inte jag är så underligt då USD ofta ses som någon världsvaluta som de flesta faktiskt har någorluna hum om var växlingskursen ligger. Sedan klagas också på att vissa ritualer förklaras. Det tycker jag inte heller låter så dumt eftersom de kan variera från land till land och även om man kommer utrikes ifrån kanske man inte känner till alla ritualer inom svensk fandom. Det är lätt att bli hemmablind.

Vidare tas flogistronteorin upp som förklaring till varför man går upp i vikt på kongresser trots att man springer runt mycket och äter lite. Till att börja med undrar jag varför man väger sig det första man gör när man kommer hem efter en kongress men det kanske är beroende på vetenskaplig nyfikenhet och är ganska irrelevant i sammanhanget. Jag ser

direkt problemet med Johans teori om flogistron. Dels förklarar det inte varför man bara går upp på kongresser och inte i andra sammanhang. Skulle det enbart finnas flogistron på kongresser. Då måste det fenomenet förklaras. Nä, där kommer farbror Occam springande och viftar med sin rakkniv. En mer rimlig förklaring är att man på en kongress drivs av den fanniska rhåkraften. Eftersom man går på ren rhåkraft (som av uppenbarliga skäl blir väldigt koncentrerad vid SF-kongresser) förlorar man ingen energi. En snygg och enkel förklaring.

Sedan följer en beskrivning av hur Johan försökt diskutera med USAnier. Något som aldrig kan rekommenderas. Naturligtvis gick det illa. Sedan kan man fråga sig om hans åsikter i sakfrågan (startade Hitler andra världskriget) verkligen stämmer. Grundfrågan är om andra världskriget startade då Hitler invaderade Polen eller då England och Frankrike förklarade Tyskland krig. Kanske blev det inte ens ett världskrig förrän Japan attackerade Kina. Innan dess var det ju en europeisk konflikt. De flesta anser nog faktiskt att det startade med Tysklands invasion av Polen.

Sedan följer en lista över vilka som, enligt Anglemark själv, kommer att hamna på vilken plats i Helvetet. I femte kretsen (bland sådana som tränger sig in i T-banevagnar innan alla har hunnit kliva av) placerar han ledningar på företag som lägger ner produktion p.g.a. konjunktursvackor. Men var placerar han då företag som lägger ner lönsam verksamhet (t.ex. sockerbruket på Gotland) eftersom man då kan bli något mer lönsamma? De verkar inte finnas på listan alls.

Fanzinet avslutas med att Linnéa Anglemark skriver om sitt arbete med Jack Vance Integral Edition. Låter som om det är en hel del jobb med den.

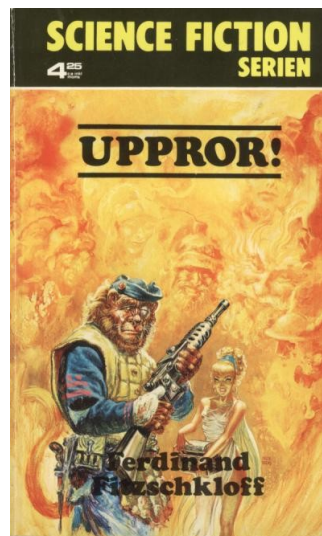
Johan och Linnéa Anglemark

SFF-bulletin 149 (12 s. A4) Det blev visst ett litet hopp i sifferserien här här. Nåväl. Detta nummer är skrivet av Carolina Gómez Lagerlöf och hon verkar vara en person med otrolig tur, oändligt med tid och obegränsade resurser. Upplägget är ganska intressant. Redaktören går igenom hela sin karriär inom fandom från tiden som neo och slutar med att blicka in i framtiden. Beskrivningen av jakten på SF-böcker får mig att minnas min bokjakt på diverse bibliotek. Skolbiblioteket på högstadiet hade ett ganska intressant system. Fackböckerna stod i ett rum, skönlitteraturen i ett annat och mitt emellan, i den lilla korridoren fanns två små hyllor för science fiction respektive deckare. Det tog inte så lång tid för mig att läsa igenom samtliga böcker på hyllan. Men dessutom fanns där alla nummer biblioteket hade av Jules Verne Magazine. Efter jag upptäckt

det läste jag igenom ett nummer per dag, och på den tiden var det ganska rejäla nummer. Efter att ha tömt hyllan gick jag sedan spánt och väntade på att nästa nummer skulle komma. Till skillnad från CGL kom jag aldrig in i fandom via JVM utan det var omvägen via Svenska Robotsällskapet och Rymdrörelsen. Jag gick inte heller med i SFF förens ganska nyligen utan läste istället Ahrvid Engholms *Fannytt*.

När jag sedan började på gymnasiet var visserligen biblioteket större men science fiction-hyllan var desto mindre, men efter ett tag upptäckte jag att allt med t.ex. Ray Bradbury stod under mainstream trots att det var science fiction. Samma sak med flera andra böcker som t.ex. Frankenstein. Det fick också resultatet att Sam J Lundwalls bokserie om den fantastiska litteraturen splittrades så del 1-4 stod bland mainstream och del 5 under science fiction. Naturligtvis klagade jag på detta och fick då uppmaningen att flytta böckerna som jag tyckte de skulle stå. Det dröjde tyvärr inte lång tid innan jag blev ombedd att sluta med det eftersom folk, enligt bibliotekarierna, inte hittade de böcker de ville ha. Jo, det måste vara svårt att hitta "*Den illustrerade mannen*" om den står på SF-hyllan...

I nästa del fortsätter CGL sina minnespromenader



med att berätta om tiden som neo. Det är en fascinerande tid man har som neo när man börjar gå på möten och kongresser. Man träffar folk man tidigare bara läst om. Det är lite skillnad från nu då min brist på fanac gjort att hedersgästerna oftast är personer jag inte ens hört talas om. Och förresten, Kap Kennedy-parodin Gunnar Gällmo skrev heter förresten "*Uppror!*" och

gavs ut under pseudonymen Ferdinand Fitzschkloff. Den finns att läsa online på <http://runeberg.org/uppror/> för dom som är intresserade.

Efter berättelsen om sitt liv som neo fortsätter CGL med sin tid som fan. Tydligen hade hon både tid, tur och pengar nog att kunna arrangera en kongress och åka runt på flera världskongresser. Jag har aldrig ens ansett mig ha råd att åka på en världskongress även om jag skulle ha tid. Visserligen har jag aldrig haft turen att bli bjuden på resan, men jag undrar ändå om inte en

världskongress blir för stor för att man ska orka in alla intryck. Det verkar vara så mycket som händer hela tiden och hur ska man hinna med det? Men visst, det låter kul när man hör andra prata om det.

CGL nämner en programpunkt med namnet "*The Hero's Journey*" om quest fantasy. Tydligt handlade det om monomyten, den formel som alla berättelser mer eller mindre grundar sig på. Teorin fördes först fram 1948 av Joseph Campbell i hans bok "*The Hero with a Thousand Faces*". Att följa monomyten är knappast unikt för quest fantasy, även om det kanske blir som tydligast där, utan förekommer flitigt även i andra genrer. Faktiskt författade Christopher Vogler först en pamflett och sedan en bok (*The Writer's Journey*) som presenterade Campbells teori om monomyten i en mindre akademisk form för de som skrev filmmanus. Och det verkade funka för mallen har använts av t.ex George Lucas i Star Wars, Lejonkungem, The Matrix och Harry Potter. Själv kom jag i kontakt med den i en bok om hur man designar datorspel. Monomyten innehåller en hel del steg och Kurt Vonnegut ansåg den alltför detaljerad och lanserade sin egen variant som han kallade 'In The Hole'-teorin. Den definierades som "The hero gets into trouble. The hero gets out of trouble."

Nästa steg i CGLs livsresa är läsedagboken. Någon sådan har jag själv aldrig brukat mig av och har heller aldrig känt något behov av. Däremot är jag tveksam om tidningar som JVM verkligen kan klassas som böcker som CGL gör. Och att inte läsa fanzines? Skäms på sig!

Avsnittet om nutiden utgörs till största delen av en rapport från Interaction i Glasgow. Tydligt har CGL redan innan kongressen deltagit i flera "staff weekends" (som sagt, oändligt med tid och obegränsat med pengar...). Själva kongressrapporten är saklig och handlar (inte förvånande) en hel del om arbetet som sker bakom kulisserna på en världskongress. Intressant läsning.

Fanzinet avslutas sedan med en blick in i framtiden med tonvikt på kommande kongresser. Däremot innehåller fanzinet inga recensioner av fanzinen i förra SFF-sändningen vilket drar ner totalintrycket på ett annars trevligt och personligt fanzine.

Carolina Gómez Lagerlöf

Athen's party telephone (4 s. A4) Ett intressant förstlingverk (?) som dock blir en aning förvirrande genom att titeln och flertalet av rubrikerna är på engelska. Min hjärna hinner inte riktigt ställa om sig mellan språken tillräckligt fort.

Sven Holmström

Dr. Laments Ventilator (6 s. A4) Vafan! Jag hade ju fanzinet här någonstans och nu när man ska recensera det så är det borta.

Wolf von Witting

Monotaur Jr Nr 3 (8 s. A4) Det är alltid trevligt att se vad som kommer från Rickard Beghorn. Det brukar alltid vara intressant och välskrivet. Denna gång är inget undantag utan han går hårt ut redan från början med en fin stockholmskildring på sitt lite inåtvända, funderande sätt. Iakta utan att agera. Resten av fanzinet utgörs av olika LOCs (inte så underligt eftersom det tydligt framgår redan på omslaget) vilket inte heller är illa.

Rickard Beghorn,

Capricciosa #1 (8 s. A4) Upprop! Kamp! Så börjar detta fanzine, ett upprop som manar till en ny fandom. En fandom som inte drömmer om svunna tider utan går framåt, ersätter skrivmaskiner och stencilapparater med DTP och laserskrivare eller nått... Sedan går det vidare till blandningen jordnötssmör, sylt och majonäs på smörgås. Hmm... Det är nog bäst att hoppa över den biten. Själv föredrar jag stekt ägg på rostat bröd, gärna med ketchup och kanske pommes frites på sidan om.

Nåväl, fanzinet fortsätter med en lustig betraktelse över underliga typer i Värnamo och Uppsala för att sedan gå över till underliga typer i media, främst Ricky Lake och kvällstidningsskribenter.

Andras Gustafsson

Go Ahead (Make My Day) nr 15 (4 s. A4)

Det finns väl ingen som får SFF-sändningar som lyckats undgå GAMMD och man vet vad man får, ett helt onödigt slöseri med papper och toner. I förordet/ledaren förespråkas bildandet av beväpnade röda garden. Ja, det kan man ju syssla med om man vill men det brukar sällan vara produktivt. Jag skulle snarare rekommendera att man sprider lämplig litteratur så att massorna har en god teoretisk grund att stå på när det nya samhället ska byggas upp efter att revolutionen oundvikligen kommer. Deckaren som dykt upp i några tidigare nummer får även i detta nummer en sida på sig. Lite underhållande är den faktiskt.

Go Ahead (Make My Day) nr 15 1/2 (2 s. A4)

Eftersom detta nummer är hälften så långt som det föregående är det följaktligen dubbelt så bra men hur länge ska detta fortgå?

Folk och fanns i landet Annien #13 (16 s. A4)

Undertiteln på detta nummer är "Köld och Kyrkogårdar", en titel som anger temat för hela numret. Åka inleder med att berätta om sin hobby

att besöka kyrkogårdar för att sedan gå över till att skriva att hon har fler intressen än hon hinner med och därför måste köra sina hobbies i perioder. Det är ett fenomen som jag känner väl igen. Det blir ett väldigt jonglerande när man har så många intressen. Tyvärr, för min del, innebär det oftast att inget man gör blir riktigt bra gjort utan det blir något hafsjobb. Och det är i bästa fall! Oftast blir det bara en massa halvfärdiga projekt liggande. Inte heller har jag lärt mig att inte starta fler projekt. Oftast är jag en väldig optimist i början och tycker att det är nog inte så svårt. Sedan läser jag in mig i ämnet och tänker att "det här klarar jag nog". Sedan när det gäller att verkligen göra det blir det värre. Oftast blir det att jag inte har tid eller att jag stöter på något problem som övergår min förmåga och då är det ju så mycket intressantare att byta till ett annat projekt som verkar mer lovande. Förutom barn och sambo sysslar jag också med Wikipedia, jag har tre bilar, varav två inte får köras eftersom renoveringen inte avslutats och en som faktisk fungerar och får köras men som skulle behöva snyggas till. Sedan försöker jag få tid att skriva ner några rollspelsäventyr jag tänkt ut, skriva hjälptexter till AutoREALM, skriva LoCs, uppdatera min hemsida....

Sedan följer en intervju med Jerry Määttä som presenteras som "sf-forskare" med anledning av att han forskat om science fiction i Sverige på 50- och 60-talet och framväxten av en fandom. Intressant, även om intervjun inte handlade så mycket om hans forskning.

Sedan följer ett kort resonemang kring David Brins "dogma of otherness" där det bl.a. beskrivs hur studenter tar till sig kunskap i fyra olika steg. I steg två anser man tydligen att alla åsikter är likvärdiga. Att många fastnar på steg två ser man tydliga exempel på i USA där det pågår en juridisk och politisk debatt kring om man ska undervisa lika mycket om kreationism som om evolution. Eller debatten om växthuseffekten där man ger lika stor vikt vid alla de klimatforskare som säger att Jorden blir varmare p.g.a. utsläpp av växthusgaser som de personer som säger att det inte spelar någon roll. Trots att de senare inte har någon expertis i ämnet. Vissa kontroverser verkar man däremot ha tagit ställning i, som t.ex. frågan om Jorden är sfärisk eller platt.

Sedan följer recensioner av Mitrana det är både ris och ros, även om det finns en jävssituation eftersom Åka medverkat i nummer 4, 2002. I samband med det skrivs en längre utläggning om en intervju med författarkollektivet "Saga Borg" som tydligen skriver fantasy av sämsta sort. tack för varningen! Sedan blir det mer kyrkogårdar. Först om filmen "Harold and Maude" och sedan tre böcker om kyrkogårdar. I kristoffer Leandoers bok

"Kyrkogård för dikter 1999-2002" påstår han tydligen att "På en kyrkogård ligger alla huller om buller, på en kyrkogård råder oordningens demokrati.". Nja, så är det väl inte riktigt. Vissa platser är dyrare och mer eftertraktade än andra. Visserligen har det blivit bättre numera. På gamla kyrkogårdar fick de finaste personerna de bästa platserna vilket tydligen var långsmed kyrkan eftersom regnvattnet ansågs bli heligt när det rann över kyrktaket. Vissa personer fick inte ens begravas på kyrkogården utan begravdes på galgbacken.

Den kinesiska klassikern "Färden till Västern" är nästa punkt som avhandlas. Det är en intressant bok som har kommit ut i otaliga versioner och gett inspiration till ännu fler. *Dragon Ball* är t.ex. löst baserat på Färden till Västern. Capcom's *SonSon* är också inspirerat av historien. Det finns även ett MMORPG från NetEase.com, Inc baserat på boken som heter "Westward Journey Online II". Det är faktiskt ett av Kinas populäraste onlinespel. I maj 2005 hade man 56 miljoner registrerade användare och som mest hade man över 467 269 samtidiga inloggade. Som jämförelse kan man nämna att *World of Warcraft* bara har 4.5 miljoner registrerade användare.

Åka konstaterar också att Robert Silverberg är en gnidig en som vill ha procent på en filksång. Visserligen är det trist då en författare har sådan attityd gentemot fansen, men vill man vara jävlig tillbaka så har man ju en klar möjlighet. 100% av 0 är fortfarande 0. Förutom en liten anakdot och en halvsidas rapport om vad som hänt i Annien sedan sist så innehåller fanzinet också en liten novell som följer temat med köld och kyrkogårdar. Den handlar om den tidiga vinterns blåst, kyla och elände och har ett lite mystiskt slut.

Åka (*Anna Davour*)

Folk och fanns i landet Annien Nr 20 (14 s. A4)

Fofila brukar alltid vara en trevlig läsning och detta nummer gör inte heller det mig besviken. Åka inleder med en beklagan över att numret är för tunt (det håller jag inte med om) för att sedan gå över till en utläggning om fanfonder. Åka skriver också en del om utländska fanzines. Jo, sådana har jag inte läst så många av, bara ett nummer av Enhörningen och två av det ukrainska (men engelskspråkiga) Chernobyliization. Ja, om man inte ska räkna Desert Island Disks och ZXF fast det är ju ZX Spectrum-fanzines och inte SF-fanzines. Annars var eFanzines.com ett bra tips.

Sedan skriver Åka om två nya föreningar som dykt upp. Den första är Club Sci-Fi som säg syfta till att föra samman mediafans och litterära fans, men namnvalet verkar tyda på tyda på en av två saker.

Antingen är man okunniga eller så vill man aktivt skrämman bort litterära fans. På sin hemsida (<http://www.clubsci-fi.com>) påstår man framt "sci-fi som de flesta anhängare säger". Även om de flesta i rena number är mediafans som antagligen oftare använder sci-fi (eller, hemska tanke, sciffy) borde man nog veta att förkortningen SF är mer vedertagen. Den andra föreningen heter SFSFSF eller (SF)³ (Sällskapet för Science Fiction, Skräck och Fantasy) och låter betydligt intressantare. Att grundaren dessutom presenterar sig som en "kolbaserad tvåfoting" är ju kul och verkar lovande. Speciellt som om föreningens syfte "att främja seriös diskussion och upplysning om dessa genrer; gärna i samverkan med universitet och med kopplingar till aktuell forskning inom exempelvis litteraturhistoria, filmvetenskap, språk, astronomi och andra relaterade vetenskaper." kan låta lite väl tungt.

Sedan följer en kongressrapport av Johan Jönsson. Rapporten har titeln "Lösryckta scener från hur jag förlorade min kongressoskuld" och titeln är väl vald för även om det är kul skrivet blir det ganska förvirrande. Man får t.ex. inte ens reda på vilken kongress han har varit. Efter detta följer ännu en kongressrapport. Denna gång är det David som rapporterar från världskongressen *Interaction*. Rapporten lyckas få worldcon att låta som en kul tillställning. Han nämner förresten en panel med titeln "*Anarki vs teknologi*". Jag ser inte riktigt motsatsförhållandet.

I nästa del beklagar sig Åka över att hon inte får långa och kåserande LoCs, men om man lyckas få ihop en brevspalt på en och en halv sida ska man väl ändå inte klaga. Fast det är nog som flera tydligen redan sagt till Åka att man tänker skriva ett LoC när man läser fanzinet men sedan glömmar man bort eller tappar inspirationen. Så är det ofta för mig, man läser något och tänker ut en klurig kommentar men sedan glömmar man bort den. Numera försöker jag därför se till att ha en penna med mig när jag läser fanzines så jag kan göra några anteckningar i marginalen.

Ett mer humoristiskt inlägg är en lista på fiktiva alvarpriskandidater som man inte träffar på i fandom men som ändå kan vara värda att nominera. Det är lite småkul men inga riktiga gapskratt. Fanzinet avslutas med en liten snutt om Argret Atwood och hennes åsikter om talande bläckfiskar i yttre rymden. Kul.

Åka (Anna Davour)

TV



Threshold är en ny SF-serie som börjat gå på TV4+. Den har ingenting att göra med David R. Palmers bok från -85. Serien produceras av Brannon Braga som tidigare är känd som producent av Star Trek och Brent Spiner (som spelade Data) har en roll i serien. Själva handlingen är det lite tidigt att uttala sig om efter att bara ha sett ett avsnitt men det verkar vara det vanliga "slemma BEMar vill erövr Jordens". Hur dom gör det verkar vara lite originellt. De använder sig tydligen av ett speciellt ljud som kodar om människors DNA så att de blir utomjordlingar. Jo, det låter knäppt. Vi får se hur det utvecklar sig.

Flytt

Ja, som skarpögda (och minnesgoda) läsare kanske har upptäckt har min adress i kolofonen ändrats. Detta beroende på att jag har flyttat in till min flickvän där vi nu bor med två barn, tre katter och ett antal råttor. Det sägs att det går två råttor per stockholmare så det borde innebära att det nu är en massa stackars stockholmare som får vara utan råttor. Nåja, det finns ju andra trevliga djur också.

Visst märks det vissa skillnader när man gör en sådan flytt. Man märker t.ex. att den lokala Vivo-butiken anser t.ex. att det är värt att sälja fläskfri leverpastej och halal renskav. Det säger en del om vilket område man flyttat till. Fast det mest exotiska jag sett hittills såg jag då jag gick förbi en gräsplan på väg till bussen. Där befann sig några personer sig mitt i en cricketmatch komplett med v-ringade, vita tröjor, tébord och domare i blåa blazrar.

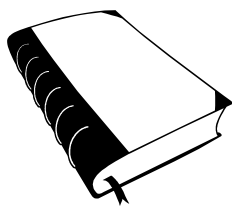
Fast det lustigaste med att flytta som jag gjort var nog något som jag bara fick reda på senare. En som jag jobbar med hade pratat med våra samarbetspartners på HP i USA och berättat att jag hade flyttat till ett "bad neighbourhood". De blev lagom chockade. Det finns en del avgörande skillnader i vad som kallas dåliga områden i Sverige och USA, t.ex. så kostar allting mer i dåliga områden i USA eftersom konkurrensen sätts ur spel när väldigt få butiker vill etablera sig i området. I Sverige är det tvärt om, här är det billigare eftersom dels är folk inte beredda att betala så mycket och dels är konkurrensen mellan olika småbutiker stenhård. Fast öppettiderna är ganska dåliga, speciellt för mig som ofta jobbar sent.

Alla har vi varit neos...



Bilden ovan fick jag tag på via Sigma TCs hemsida. Uppenbarligen är den tagen på NasaCon 9 och om man tittar noga ser man att det faktiskt är jag som sitter där ute längst till vänster. I mitten ser man Anders Pemer, som vanligt i kostym. De övriga kan jag tyvärr inte bestämma vad de är för några. Av fodralet som personen i mitten av soffan håller i är det 2001 vi tittar på. Det var faktiskt efter NasaCon 9 som jag skrev första numret av PötZine. Det skrevs ihop med TasWord på en ZX Spectrum och skrevs ut på min matris skrivare. Det är därför det inte finns med på hemsidan. Eftersom NasaCon 9 skedde 1988 och det här är nummer åtta kan man räkna ut att genomsnittstiden mellan två nummer av PötZine är 2.125 år eller med andra ord att PötZine publiceras i en takt av strax över 0.47 nummer per år.

Böcker



Uppror! av Ferdinand Fitzschkloff (pseudonym för Gunnar Gällmo). Uppror! (ursprungligen var den tänkt att heta "*Longobardernas uppror*", men en så lång titel fick inte plats på bokryggen) är en hejdlös parodi på Kap Kennedy-serien som Gunnar Gällmo översatte. Boken gavs ut av Lindfors 1975 men kan hittas begagnad eller läsas online. Även om man inte läst någon Kap Kennedy (finns det sådana människor?) kan man ha behållning av boken som en parodi på pulp i allmänhet, men för bästa resultat behöver man nog ha läst minst en Kap Kennedy-bok (har man läst en har man läst alla). I alla fall så kan jag rekommendera den för de som vill ha sig ett par skratt.

Doktor vem?

Doctor Who är en klassisk brittisk science fiction-serie. Det första avsnittet sändes 23 november 1963 och serien är fortfarande i produktion. Det sägs faktiskt att den senaste serien avsnitt kommer på svensk TV under 2006. När en serie går så länge är det naturligt att skådespelare byts ut. I *Doctor Who* förklaras det med att om doktorn dör så regenereras han med nytt utseende och delvis ny personlighet. Doktorena som dykt upp i serien har spelats av

1. William Hartnell (1963-1966)
2. Patrick Troughton (1966-1969)
3. Jon Pertwee (1970-1974)
4. Tom Baker (1974-1981)
5. Peter Davison (1981-1984)
6. Colin Baker (1984-1986)
7. Sylvester McCoy (1987-1989, 1996)
8. Paul McGann (1996)
9. Christopher Eccleston (2005)
10. David Tennant (2005-)

Av dessa är nog Tom Baker den som flest svenskar har sett eftersom de avsnitten stundtals visats på svensk TV och för att han spelade dorktorn under en lång tid. Paul McGann spelade bara doktorn i en TV-film som gjordes för att testa om man skulle börja göra en ny serie som en brittisk-amerikansk samproduktion. Tydligt gick det inte så bra så det blev bara en film och ingen serie. Christopher Eccleston lämnade serien efter bara en säsong.

I serien är doktorn en Time Lord som reser runt i TARDIS, eller rättare sagt en TARDIS Typ 40 som är en föråldrad modell. En del humor kommer sig av att TARDIS på samma gång är otroligt avancerad men samtidigt gammal, fungerar dåligt och ibland



David Tennant som den tionde doktorn.

behöver en spark för att komma igång. Ett exempel på att TARDIS inte fungerar är att den ska ha en "kameleontkrets" som ska maskera skeppet men den fungerar inte riktigt så det ser alltid ut som en poliskiosk. När serien började 1963 var sådana fortfarande vanliga i England men sedermera ersattes de av trådlös kommunikation och numera associerar nog de flesta formen med Doctor Who snarare än polisen.

Den första doktorn spelades av William Hartnell och var i början en ganska arrogant och tyckte inte speciellt bra om människor. Han var på Jorden eftersom hans barnbarn, Susan, gick i skola här. Efter att tag blir lärarna i historia och naturvetenskap misstänksamma över att Susan har väldigt avancerade kunskaper i vissa ämnen men verkar sakna dom i andra så de följer efter henen hem och ser henne gå in i en polistelefonkiosk på en skrot. De går in och är inne i TARDIS. För att de inte ska bli avslöjade åker doktorn iväg med de båda lärarna. Doktorn besöker olika tider mest för att studera men senare börjar han, efter påtryckningar från de båda lärarna, ta en mer aktiv roll.

Den andra doktorn spelades av Patrick Troughton och personligheten är annorlunda. Istället för en gentleman är han en mer komisk figur. Han är betydligt mer intresserad av att blanda sig i saker. Han sysslar inte så mycket med tidsresor till Jordens historia utan istället på främmande planeter för han skyddar Jorden från olika faror som t.ex. cybermen.

Den tredje doktorn spelades av Jon Pertwee och är under nästan hela serien tvingad i exil till Jorden (i verkligheten av budgetskäl). Personligheten är också annorlunda. Doktorn är oartig och arrogant, möjligen p.g.a. av den påtvingad exilen. Den tredje doktorn tar oftare till våld som att slåss med svärd eller venusiansk aikido och tycker om teknisk jargong. Han gillar snygga kläder och snabba bilar.

Den fjärde doktorn spelades av Tom Baker och till skillnad från hans föregående regenerering har han en betydligt mer avslappnad, bohemisk klädstil med den välkända, långa halsduken. Den fjärde doktorn växlar mellan humor och stilla funderingar. Exilen är slut och doktorn blir mer aktiv utanför Jorden. han reser bl.a. tillbaks i tiden och får se skapelsen av den första daleken.

Den femte doktorn spelades av Peter Davison och historierna innehåller mindre skräck och humor och blir mer vetenskapliga. Doktors personlighet är mer mänsklig och han föredrar diskussioner och diplomati framför agerande för att lösa en situation.

Den sjätte doktorn spelades av Colin Baker och doktorn hade här en stark personlighet och klädde sig i färgstarka kläder. Han var inte främmande för att ta till våld men oftast överlistade eller charmade han sina fiender.

Den sjunde doktorn spelades av Sylvester McCoy och i den här regenerationen började doktorn som en komisk figur men blev senare mörkare i tonen och han kunde manipulera folk, även sina medarbetare. Den sjunde doktorn blev också den sista innan serien las ner efter 26 år.

Den åttonde doktorn spelades av Paul McGann. Han bara vara med i en TV-film som var tänkt som ett pilotavsnitt för att testa intresset för en brittisk-amerikansk samproduktion. I USA gick det inte så bra, den var dåligt matknadsförd av FOX men i England sågs den av över 9 miljoner tittare och fick bra kritik. I filmen är doktorn den klart mest romantiske av doktors regenereringar. Han var öppen med sina känslor och uppmanade folk att uppleva livet.

Den nionde doktorn spelades av Christopher Eccleston när serien började produceras igen 2005. Doktors personlighet är melankolisk och hans ensamhet visar sig. Visserligen kunde han kläcka några skämt vid fara men han visade sig allvarlig på egen hand. Han ogillade skjutvapen men använde våld om det var nödvändigt. Den nionde doktorn gillade inte människor och kallade dem "dumma apor". En viss skillnad från tidigare regenereringar som bl.a. kallat ansett människor som hans favoritart. Doktors språk ändrade sig också och ibland använde han slang och svordomar.



Christopher Eccleston som den nionde doktorn.

Den tionde doktorn spelas av David Tennant. Klädstilen ändrade sig så doktorn har numera en brun, kritstrecsrandig kostym, slips, brun rock och gymnastiskor. Personligheten har inte visat sig så mycket ännu eftersom serien är helt nystartad.

*Det var allt för det här nummret.
Nästa nummer av PötZine
kommer som vanligt att
komma så småningom...*